



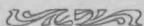
## Pozdrav Marijin.

O, ta zima dolgočasna!  
In ti vigred prepočasna,  
kaj te letos še ne bo?  
Smo kapelo naredili,  
radi bi ji vence vili —  
pa še rože ne cveto.

Smo že deda — gola resnost!  
povabili na slovesnost.  
Še prerano? I, seve!  
Glejte, dedek že prihaja,  
noga malo mu zastaja,  
vendar še preneglo gre.

Smo zvonovom naročili,  
da slovesno bi zvonili,  
ko se praznik naš začne.  
Čujte! Čujte! Že zvonijo  
rajskomilo melodijo,  
kakor ptice bi prišle.

O, ti vigred zakasnela,  
kdaj boš zopet zacvetela?  
Pozno prideš čez gorô.  
»Tam pred rajsko domačijo  
čakala sem na Marijo:  
vse pozdravlja vas lepo.«  
Silvin Sardenko.



## Deklica in cvetica.

Draga moja Rozika!

Pomlad se bliža, in tvoj vrtec, ki ga tako ljubiš, se pomladi. Če pogledaš cvetno gredico zdajle v februarju ali v marciju in pa pozneje, v juniju ali juliju — kakšna razlika, kajne!

Suščev veter piha preko gole, črno zagnojene gre-dice, iz katere diha morda prav malo prijeten vonj. Sredi nje pa stoji brezlistno, sivo-zelenkasto deblo vrtnice (gartrože). Ko pa nas obiščejo poleti sv. Alojzij in sveta brata Ciril in Metod, tedaj se pa vzradosti tvoje oko nad prekrasno žarečim cvetjem, čigar duh napolnjuje ves vrt.

Ali si pač že kdaj pomislila, draga učenka, kdo je tisti mojster, ki prečara umazani gnoj v čudovito cvetko? — »Rožni grm,« porečeš, »je ta umetnik.« Res je: rožni grm sesa iz črne, gnojne prsti sokove za barve in duhove, ki nimajo na sebi niti najmanjšega sledu od gnoja. Toda

oglej si temnomodro vijolico, ki jo tako lahko dobiš v grmovju za vodo! Odkod pa ta sladki duh, odkod globoka njena modrina? Pričarana sta iz rjave prsti. Vsaka rastlina je čudovita delavnica, v kateri izpreminja Stvarnik snovi zemlje v cvetje.

Ljuba Rozika! Mi ljudje moramo pač zardeti pred cveticami. Na dišeči vrtnici še nisi nikoli opazila najmanjšega duha po prsti. Glej, tvoj obrazek bi morala biti taka cvetoča vrtnica! Zemlja, v kateri raste tvoja vrtnica, je tvoje življenje. Tvoja duša pa naj bo oni rožni grm, ki mora skrbeti, da se izpremeni ves gnoj, to je vse, kar se ti zgodi neprijetnega v življenju, v ljubeznivo, dišečo cvetko, ki naj ti odseva tudi na vedno prijaznem in veselem obrazu. Ne bilo bi pa lepo, ako bi se ti vsaka bolečina in neprijetnost brala že oddaleč z obraza kakor veliko oznanilo (anonsa) na zidu hiše ali napis nad vrati prodajalne. Koliko deklic tvojih let pač pozablja, da je ni vrtnice na dekliškem licu, ako si ne prizadeva duša izpremeniti in požlahtniti vse zoprno in neprijetno vsakdanjega življenja. Ako si tudi ti med njimi, daj se vendar poučiti po rožnem grmiču na domačem vrtu! Še lepše vrtnice v posnemo pa najdeš na velikem vrtu svoje matere — katoliške Cerkve. Le poižvedi, koliko je imela trpeti sv. Roza iz Lime v Južni Ameriki ali sv. Nežica ali Kraljica vseh mučencev, Mati božja in Mati tvoja — Marija. Vse te prelepe tvoje vzornice so dobivale ravno iz neprijetnosti in iz trpljenja one žlahtne snovi in sokove, iz katerih so narejale preprijetni duh in goreči cvet — krščanskih čednosti. Tudi tebi se bo posrečila ta umetnost! Prizadevaj si le na vso moč in prosi slehrni dan ljubega Boga, da se boš naučila iz nadlog — potrpežljivosti in premagovanja same sebe!

Kako veselje za tvoje starše in predstojnike, kako prijeten pogled za Boga samega, ako se naučiš, ljuba Rozika, ravno ob trenutkih in urah, ko se ti pripeti kaj prav, prav hudega, premagati samosebe in kazati se bližnjim še bolj prijazno in vedro nego po navadi: smehljati se sredi solznega studenčka, ki ti ga stiska bridkost iz oči — da tako izpremeniš duh prsti v žlahtno cvetje. V jeziku naše svete vere imenujemo to: Popolna vdanost v božjo voljo, premaganje samegasebe.

Če bom potem opazil kak dan, da si posebno prijazna in vesela in si prizadevaš na vse strani storiti slehrnemu kaj dobrega, si bom mislil na tihem: »Gotovo se je pripetilo naši Roziki danes nekaj zelo neprijetnega!« Tedaj, ljubi otrok, se ti ne bo več treba sramovati pred rožnim grmom na vrtu, po pravici boš nosila svoje krstno ime — Roza.

Fr. P.



## Naši Minki.

Tu klečiš pred svojim Bogom,  
sama prvič živ oltar,  
blaženo v očeh ti plava  
lilij belih jasni žar.

Mirta, ki krasi ti glavo,  
ve, da lepša si od nje,  
a še bolj visoko ceni  
Jezusove te Srce.

V tvoji zornolepi duši  
se odsvita pol neba,  
prvoobhajilna sreča  
z malih ustec se smehlja.

Draga, ljuba si mu bila,  
zorna kakor cvetni maj  
in zato te je presadil  
s solzne zemlje v večni raj.

Minka, angel si nedolžen,  
angelski pogled je tvoj,  
angeli na tvoje čelo  
vtisnili odsev so svoj.

Prosi, Minka, v rajski slavi,  
kjer tvoj duh se veseli,  
da vzcvete še mnogo lilij  
čistih, kot si bila ti!



## Jezusova cvetka.

Glejte jo, ljubko, nedolžno deklico v prvoobhajilni sreči. Tako io je gledal solnčni majnik 1910. leta, ko je pristopila prvokrat k mizi Gospodovi, letošnji majnik pa ji bo natrosil svojega cvetja na svežo gomilo.

Minka Vođuškova je bila rojena 13. junija 1899 v Ljubljani. Obiskovala je vseskozi notranjo uršulinsko šolo v Ljubljani in posečala letos drugi meščanski razred.

Minka je bila izredno pridna, vzorna deklica. Z vso iskrenostjo svoje detinske duše je bila ljubeče vdana svojim blagim staršem. Ata in mamó osrečevati, njima napravljati veselje, to ji je bila vedno najsvetejša naloga. Zato so jo pa tudi starši zelo ljubili, da, ne rečem preveč,